

6^η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΟΕ-ΟΤΑ

ΠΕΜΠΤΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2006

ΘΕΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ

1. Ενημέρωση.
2. Εγγραφές νέων Συλλόγων
3. Προγραμματισμός Δράσης
4. Εκθεση Ελεγκτικής Επιτροπής.

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, θα προσπαθήσω να είμαι όσο το δυνατόν πιο κωδικός, να μην εκμεταλλευτώ το χρόνο σας και να μείνουμε στα ζητήματα, που κατά την γνώμη μου είναι τα πιο ουσιαστικά. Κατ' αρχήν τελειώνει το 2006, μάλλον το τελευταίο Γενικό Συμβούλιο είναι από ότι φαίνεται και θα έπρεπε τουλάχιστον να γίνει μια συζήτηση τι έγινε αυτή τη χρονιά, κλείνει ένας χρόνος γιατί θα συζητήσουμε, συζητάμε και το πρόγραμμα δράσης.

Νομίζω ότι τα βασικά ζητήματα που αναδείξαμε σαν κλάδος και μάλιστα με μια μεγάλη κινητοποίηση και στη συνέχεια και άλλες κινητοποιήσεις πώς έκλεισαν; Ολοι την έχουμε την απάντηση, στην ουσία δεν έχουμε κερδίσει τίποτα συνάδελφοι. Και δέστε συγκεκριμένα ορισμένα πράγματα. Αυξήσεις το βασικό ζήτημα του κλάδου μαζί με το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων μ' όλες τις πλευρές που τις λέει ο καθένας συμβασιούχοι, έτσι ή αλλιώς κλπ. και τα βαριά και ανθυγιεινά τι έγινε; Δυο πράγματα θέλω να σας πω.

Κατά την εκτίμησή μας είναι πρώτη φορά ο κλάδος έπειτα από πολλά χρόνια που δεν παίρνει δραχμή που λένε αύξηση επάνω από την

εισοδηματική πολιτική. Τα 55 ευρώ όλοι ξέρουμε τι είναι. Είναι τα ρούχα και αν πάρουμε υπόψη μας ότι κόβεται το γάλα από το 30% με 35% των εργαζομένων στον κλάδο, εάν πάρουμε υπόψη μας ότι ενσωμάτωση στα έξοδα κίνησης στις περικοπές σημαίνει 15 την ημέρα στο μεροκάματο και τα αναλύσουμε όλα αυτά, οι εργαζόμενοι μόνο από αυτή την ρύθμιση χάνουν από 400 έως 1000 ευρώ το χρόνο.

Μόνο με αυτές τις συμφωνίες και η υλοποίησή τους που έρχεται τώρα. Εάν το διαιρέσετε αυτό με 7-8 κατοστάρικα μέσο όρο το χρόνο, χάνουμε τουλάχιστον πάνω από 60 ευρώ το μήνα. Αντί αυτού πήραμε 55 ευρώ αύξηση, αναλυτικά θα σας μοιράσω και χαρτί και με στατιστικές και με στοιχεία για να δείτε το τι σήμαινε αυτή η συμφωνία που υλοποιείται τώρα από τον Οκτώβρη με την κατάργηση των παροχών σε είδος και με την ενσωμάτωση στα έξοδα κίνησης. Δηλαδή το αποτέλεσμα στο ζήτημα των αυξήσεων συνάδελφοι και αυτό θα πρέπει να το συνεκτιμήσουμε είναι ότι εκεί που μας χρωστάγανε μας πήρανε και το βόδι.

Δεύτερον, το ζήτημα των βαριών και ανθυγιεινών, χρειάζεται περισσότερο συζήτηση; Νομίζω και ο Πρόεδρος το είπε και όλοι το έχουμε ζήσει. Άλλη μια υπόσχεση όπως παίρνουμε εδώ και 17 χρόνια και παραπομπή στις καλένδες με αρνητική εξέλιξη τουλάχιστον η τάση αυτή είναι.

Το ζήτημα της συλλογικής σύμβασης. Για άλλη μια χρονιά ανεξάρτητα ποιος υπογράφει και για ποιους υπογράφει η συλλογική σύμβαση δεν επεκτείνεται στους εργαζόμενους των Δημοτικών Επιχειρήσεων. Στην μεγάλη απεργία που το είχαμε ως αίτημα βασικό κομμάτι αυτών των εργαζομένων έδινε αυτή την μάχη γι' αυτό το σκοπό.

Το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων. Λύσαμε το ζήτημα των συμβασιούχων; Σε όλες τις πλευρές; Η διαπιστώνουμε όλοι ότι έχουμε μια νέα γενιά συμβασιούχων, ότι το Προεδρικό Διάταγμα ήταν μια απάτη και ότι διογκώνεται η κατάσταση. Και συμβασιούχοι δεν είναι μόνο οι ορισμένου χρόνου με δίμηνα, οκτάμηνα, τρίμηνα κλπ. είναι και οι συμβάσεις έργου, είναι και η μερική απασχόληση και είναι όλη αυτή η ποικιλομορφία που καλά θα έκανε να το ξέρει καλά πολύ ο Βασίλης όταν λέει ότι δεν μιλάμε για συμβασιούχους στην Αθήνα, εννοεί τέτοιες κατηγορίες. Γιατί συμβασιούχους στην Αθήνα έχει γύρω στις 2 με 3 χιλιάδες που προσληφθήκανε τώρα με

συμβάσεις έργου. Με συμβάσεις έργου ορισμένου χρόνου. Ξέρουμε πως γίνονται όλα αυτά τα πράγματα.

Και προεκλογικά γίνανε χιλιάδες προσλήψεις στο Μενίδι παράδειγμα μια μεγάλη κατηγορία αυτών που προσέλαβαν γυρνάγανε με τα μπλουζάκια του υποψήφιου Δήμαρχου και σκουπίζανε τους δρόμους και σε άλλους Δήμους έχουν γίνει αυτά τα πράγματα. Και δεν εγκληματούνε μόνο οι Δήμαρχοι, εγκληματεί και η κυβέρνηση που τους δίνει την δυνατότητα. Πρέπει να τα βλέπουμε αυτά τα δύο συγκοινωνούντα δοχεία και όχι όποτε θέλουμε να τα ρίχνουμε στην κυβέρνηση και όποτε θέλουμε στους Δημάρχους, είναι μια ενιαία πολιτική, η οποία χτυπάει στον πυρήνα αυτόν που συζητάμε τόσα χρόνια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Και δέστε πως έχει το ζήτημα. Το 56% των προσλήψεων που γίνανε 2005, 2006 είναι σχέσεις με επισφαλή απασχόληση, συμβασιούχοι δηλαδή και στο Δημόσιο και το ιδιωτικό τομέα. Αρα σ' αυτό το μέτωπο, παρόλο που κάθε φορά και κατά περιόδους παίρνει εκρηκτικές μορφές, τώρα με το Ελεγκτικό Συνέδριο μεθαύριο με τις απολύσεις που θα γίνονται με τις Δημοτικές επιχειρήσεις δεν ανασχετήσαμε τίποτα. Ισα – ίσα η κατάσταση εξελίσσεται προς το χειρότερο. Και επιγραμματικά επειδή ανάφερα τα ζητήματα που ανοίξαμε σαν κλάδος και για το πριμ κάναμε κάποιους συμβολισμούς, το αναδείξαμε, αλλά δεν το λύσαμε.

Κατά συνέπειαν συνάδελφοι κλείνοντας το πρώτο μέρος αυτό θα πρέπει να βάλουμε ένα μηδέν στο πηλίκο, μάλλον πλην πολλά την περίοδο του 2006 και κάτω από αυτό το σκεπτικό να σκεφτούμε τα προγράμματα δράσης μας και γιατί φτάνουμε σε αυτό το σημείο να μετράμε αρνητική εξέλιξη και όχι θετική.

Βέβαια εντάξει μια σειρά επί μέρους ζητήματα μπορεί να λυθήκανε, δεν θέλω να τα υποβαθμίσω. Ας δούμε σε ποια κατάσταση παίρνοντας ένα το δεδομένο τα πλην αυτά, διαμορφώνεται σήμερα η πολιτική πρέπει να διαμορφώσει και οι στόχοι του κλάδου μας. Είναι ή δεν είναι 17^{ος} προϋπολογισμός λιτότητας; Τόσο τους μετράω.

Σε μια περίοδο που στην Ευρωπαϊκή Ένωση για τους Ευρωπολάγνους έχουμε το χαμηλότερο κόστος εργασίας. Σε μια χώρα που

έχουμε ρεκόρ επιχειρηματικών κερδών, πολλαπλάσιο από αυτό που υπάρχει στην Ευρωζώνη.

Όταν μόνο από την φορολογία 3 δισεκατομμύρια ευρώ προστίθενται και πηγαίνει στο 45% που θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι από το 39%. Όταν οι ιδιωτικοποιήσεις μεγεθύνονται, δέστε Εμπορική και ΟΤΟΕ το τελευταίο διάστημα, όταν γενικεύεται όπως είπαμε η ελαστική εργασία, όταν οι συλλογικές συμβάσεις πλέον δεν υπογράφονται ή όταν υπογράφονται συμφωνούνε και παγιώνουν την λιτότητα που υπάρχει.

Όταν στον κλάδο μας συνάδελφοι με το νέο κώδικα που δεν είναι ευνοϊκές κάποιες νοητές ρυθμίσεις για τις Δημοτικές επιχειρήσεις, η στρατηγική γραμμή του νέου κώδικα είναι Δήμος - Επιχείρηση – συμπράξεις με το ιδιωτικό κεφάλαιο, προχθές το συζητήγαμε το Μαρούσι τελευταία στιγμή το αναβάλλαμε, με παρέμβαση των εργαζομένων εκεί πέρα, όταν η βασική γραμμή είναι ότι εδώ πέρα όλη η λειτουργία της Τοπικής Αυτοδιοίκησης θα πηγαίνει με δύο πλευρές.

Τα χοντρά λεφτά στις ανώνυμες εταιρίες, αυτό τον ορθολογισμό θέλουν να κάνουν στους Δήμους σήμερα μέσω των Δημοτικών Επιχειρήσεων και όλες οι υπόλοιπες υπηρεσίες παιδικό σταθμοί, ΚΑΠΗ, ιστορίες κλπ. στη συνέχεια μέσω κοινωφελών Δημοτικών επιχειρήσεων.

Για να ολοκληρωθεί ο κύκλος που θα λέει ο Δήμος επιχείρηση, ο δημότης όχι πολίτης, αλλά πελάτης με ένα προσωπικό που συνεχώς θα μεταβάλλονται προς το χειρότερο οι εργασιακές τους σχέσεις, με ελαστικές σχέσεις εργασίας, χωρίς συμβάσεις κλπ.

Αυτή νομίζω είναι η Κεντρική γραμμή που σήμερα όχι απλά έρχεται να την κατοχυρώσει ο νέος κώδικας, έρχεται με ταχύτατους ρυθμούς να υλοποιηθεί μέσα στο 2007.

Κατά συνέπεια παίρνοντας και αυτό υπόψη θα πρέπει να διαμορφώσουμε για μας τους βασικούς μας στόχους. Και ποίοι πρέπει να είναι συνάδελφοι. Νομίζω με αυτά τα δεδομένα. Το πρώτο βέβαια είναι οι ουσιαστικές αυξήσεις, να μην μπορούμε στην ιστορία, λέμε για ουσιαστικές αυξήσεις. Όμως 1250, 1300, 1400 που φωνάζανε οι δάσκαλοι.

Η ουσία είναι ότι πρέπει επιθετικά το Εργατικό Κίνημα σήμερα, να απαιτήσει μισθούς που να ζούνε με την αξιοπρέπεια. Δεν είναι δυνατόν να

λέμε ότι το όριο φτώχειας είναι στα 1400 και εμείς να μετράνε ακόμα ... αυτές τις ιστορίες.

Κατά συνέπειαν με ένα τέτοιο αίτημα, που να μετράει στο σύνολο των αποδοχών γι' αυτό μιλάμε για ενσωμάτωση κλπ. που να μπορεί ο άλλος να ζει, θα πρέπει να διαμορφωθεί επιθετικά ένας τέτοιος αγώνας.

Δεύτερον, δεν μπορούμε να αφήσουμε στα επί μέρους ζητήματα εμάς, τα έξοδα κίνησης να περικόβονται. Γιατί η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων συνάδελφοι είναι το 1/3 του μισθού τους.

Έχω εργαζόμενους στη δουλειά σακατεμένους από εργατικό ατύχημα, έχω εργαζόμενους στη δουλειά από καρκίνο που κάνουν χημειοθεραπεία, διακόψανε τις άδειές τους και έρχονται και κάθονται και τους συντηρούμε, γιατί ξέρετε τι σημαίνει να έχεις μεροκάματο 40 ευρώ και να σου κόβονται τα 15; Μέχρι και στο Εργατικό ατύχημα τα κόβουν. Είναι σημαντικό ζήτημα αυτό; 20 ημέρες μέσο όρο το χρόνο είναι τέτοιου είδους άδειας για κάθε εργαζόμενο στους ΟΤΑ. 20X15 βγάλτε το λογαριασμό να δείτε.

Να λοιπόν και σε ορισμένα επί μέρους ζητήματα θα πρέπει να δούμε το τι συμφωνίες θα υπογράψουμε και πώς εξελίσσονται. Αρα το ζήτημα των αυξήσεων παίρνει μεγάλη επικαιρότητα και με τέτοιο τρόπο. Δεν μπορούμε να πάμε στην λογική πάλι συνάδελφοι, να διαπραγματευτούμε ένα επιδοματάκι από πίσω. Χάσαμε με την λογική αυτή. Δεν μπορεί να σπάσει η εισοδηματική πολιτική με ξεχωριστούς κλαδικούς αγώνες για τα επιδόματα, χάσανε και οι δάσκαλοι σε αυτό. Χάσαμε και εμείς πριν. Δεν σπάει η εισοδηματική πολιτική αν δεν υπάρχει συντονισμένος πανεργατικός αγώνας ενάντια σε αυτό.

Αυτό πρέπει να πάρουμε υπόψη μας το σχεδιασμό. Αλλιώς θα κοροϊδεύουμε τον κόσμο και αυτό πρέπει να είναι συμπέρασμα κοινό, δεν πρέπει να είναι συμπέρασμα της κάθε παράταξης ξεχωριστά ... και με τον τρόπο. Με αυτή την έννοια θα πρέπει να αποφύγουμε τις λογικές πάλι, γενικά λέμε 1250 γιατί το λέει η ΑΔΕΔΥ και εμείς θα μπορούμε με ένα πρόγραμμα να ζητάμε τα 100 ή τα 70 που είπε ο Θέμης το επίδομα ειδικής απασχόλησης. Αυτή πρέπει να είναι η λογική μας για τις αυξήσεις.

Δεύτερον κομβικό ζήτημα, κατάργηση των Δημοτικών επιχειρήσεων και μεταφορά όλου του προσωπικού στους ΟΤΑ και τα Νομικά

τους πρόσωπα. Είναι ουσιαστικό ζήτημα, δεν έχει να κάνει μόνο σαν βουλευτές Καλοχαιρέτας και εμείς να τακτοποιήσουμε ένα κόσμο που θα απολύεται κατά χιλιάδες το επόμενο διάστημα. Είναι ένα κομβικό ζήτημα για το μέλλον σας.

Εάν υλοποιηθεί η κατεύθυνση ανωνύμων εταιρειών ξέρετε ότι πολλοί από εμάς θα πηγαίνουμε εκεί. Εάν υλοποιηθεί η κατεύθυνση παράλληλα κοινωφελών Δημοτικών επιχειρήσεων ξέρουν οι εργαζόμενοι των παιδικών σταθμών και όλων των κοινωφελών δραστηριοτήτων στους ΟΤΑ ότι θα μεταφερθούν εκεί. Δεν είναι ένα ζήτημα απλό, είναι ένα ζήτημα που έχει πολλές πλευρές και ουσιαστικό για όλο το προσωπικό.

Που μέσα από αυτή την πλευρά εμείς θα πρέπει να αναπτύξουμε έναν αγώνα στο να μην απολυθεί κανείς εργαζόμενος το επόμενο διάστημα, το να καταργηθούν οι Δημοτικές επιχειρήσεις και να περάσει το προσωπικό σε αυτούς, αλλά να μην δημιουργηθεί καμία νέας μορφής οποιασδήποτε Δημοτικής Επιχείρησης στους ΟΤΑ.

Ετσι αντιμετωπίζουμε και το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων. Με αυτή την λογική συνάδελφοι, θα πρέπει να δούμε και το υπόλοιπο κομμάτι των συναδέλφων συμβασιούχων. Δεν θέλω να μπω σε αναλύσεις δικές μου, νομίζω οι θέσεις και οι απόψεις έχουν κατατεθεί.

Οσο δεν μπαίνει ο αγώνας για μόνιμη σταθερή δουλειά, θα είναι ένας αγώνας διαρκής, είναι ένας αγώνας ενάντια στις απολύσεις και ενάντια για μόνιμη και σταθερή δουλειά, δεν μπορούμε να βάλουμε μεζούρες.

Εχουν δίκιο κάποιοι συνάδελφοι που λένε τον διμηνίτη να μονιμοποιήσεις; Μα δεν είμαστε εμείς αυτοί που προσλαμβάνουμε, ούτε είμαστε εμείς που απολύουμε, ούτε θα είμαστε εμείς που θα πάρουμε το γραμμόμετρο και θα λέμε αυτό ή το άλλο.

Εμείς θα πρέπει να παλεύουμε για σταθερή δουλειά για όλο τον κόσμο, θα πρέπει να παλεύουμε ενάντια στις απολύσεις, ταυτόχρονα όμως να μην επιτρέπουμε αυτά τα όργια, τα οποία τα κάνει η κυβέρνηση και Δημάρχους γενικεύοντας την ελαστική εργασία για το ζήτημα των συμβασιούχων.

Το ζήτημα των βαριών και ανθυγιεινών νομίζω είναι καθαρό με ποια λογική πρέπει να πάμε. Αλλά υπάρχουν και δύο σοβαρά ζητήματα

συνάδελφοι, τα οποία δεν θίχθηκαν εδώ πέρα. Το Γενάρη συζητιέται το Σύνταγμα, η συνταγματική αναθεώρηση. Δεν είναι μόνο το άρθρο 16, το άρθρο 16..

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: (Μιλάει μακριά από το μικρόφωνο)

Ν. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Βεβαίως στα ζητήματα του προγράμματος δράσης λέω Θέμη, δεν είμαι μόνο ζήτημα ιδιωτικοποιεί Πανεπιστήμια, είναι γενική κατεύθυνση, το ίδιο γίνεται και με εμάς τους Δήμους. Είναι το ζήτημα της άρσης της μονιμότητας, είναι το ζήτημα των οικονομικών διεκδικήσεων από το Δημόσιο που το καταργούν με το Σύνταγμα που αυτό ξέρετε τι σημαίνει;

Τα λεφτουδάκια που έχουμε δώσει οι περισσότεροι στους δικηγόρους για λεφτά που διεκδικούμε αναδρομικά ή ακόμα και για δεδουλευμένα, θα το καταργήσουμε. Κατά συνέπεια αποκτά μια σοβαρή επικαιρότητα που πρέπει να μπει στο άμεσο πρόγραμμα δράσης μας, μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους του Δημοσίου. Δεν είναι ένα γενικό ζήτημα που απλά θα βγάλουμε μια θέση και θα διαμαρτυρηθούμε. Πρέπει να ανασχέσουμε αυτή την εξέλιξη, διότι αν την είχαμε αναθέσει με την συνταγματική κατοχύρωση που ΠΑΣΟΚ και Νέα Δημοκρατία ψήφισε για το Σύνταγμα να μην γίνονται μόνιμοι δεν θα είχαμε αυτά τα φαινόμενα και τα κολλήματα που τώρα πολλοί λένε.

Τέλος συνάδελφοι, οι αγώνες που γίνονται το προηγούμενο διάστημα μεταξύ και αυτών και ο δικός μας μεγάλος αγώνας θα πρέπει να μας βγάλουν συμπεράσματα, θα πρέπει να μας κάνουν σοφότερους. Ούτε οι τουφεκιές στον αέρα οδηγούσανε μέχρι τώρα πουθενά και πάλι τέτοιους προγραμματίζονται, ούτε οι μεγάλοι παρατεταμένοι αγώνες διαρκείας μπορούν να οδηγήσουν και αυτοί από μόνοι τους πουθενά. Δεν είναι ζήτημα μορφών δηλαδή, να προτείνουμε εδώ μια 24ωρη, μια στάση μια 48ωρη και αντιδικούμε ή να κάνουμε πλειστηριασμό μορφών. Είναι βαθύτερο ζήτημα. Δεν μπορεί να σπάσει η εισοδηματική πολιτική εάν δεν πάρουμε κοινές και συντονισμένες πρωτοβουλίες με όλους τους κλάδους.

Κατά συνέπεια το ζήτημα των αυξήσεων θα πρέπει να το δούμε εκεί. Όπως και το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων βλέπε συμβασιούχοι κλπ. Θα πρέπει να βελτιώσουμε τις μορφές μας, δεν μπορούμε σώνει και καλά με την εύκολη λύση, αυτή που ξέραμε μια 24ωρη μια στάση ή δεν ξέρω εγώ τι

άλλο, να αντιμετωπίσουμε ένα ζήτημα. Πολλές μορφές έχουν αναδειχθεί το επόμενο διάστημα, οι οποίες πολλές φορές έχουν το μικρότερο κόστος για μας οικονομικό, αλλά πολύ μεγαλύτερο πολιτικό κόστος για τον αντίπαλο και πολύ πιο αποτελεσματικότητα.

Κατά συνέπεια αυτά θα πρέπει να τα εξετάσουμε και να τα δούμε, πριν φτάνουμε στο σημείο να συζητάμε με ποια τέτοια μορφή απλά για να διαχωριζόμαστε. Αυτά συνάδελφοι.

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Νομίζω, πρέπει να μπει και ξεχωριστά είναι ένα ζήτημα το οποίο εγώ το έδειξα αρκετά στην ομιλία μου, ας πούμε. Για το ζήτημα των συμβασιούχων δεν νομίζω ότι μπορούμε να συμφωνήσουμε, εγώ έβαλα καθαρά την άποψή μου, πρέπει κάποια στιγμή να ξεκαθαριστούν και οι πρόσκαιρες και οι διαρκείς ανάγκες, γιατί στραβώνουμε την βέργα από την ανάποδη, πέρα από το γενικό ζήτημα για σταθερή δουλειά κλπ. να είμαστε καθαροί δηλαδή σε αυτό, υπάρχουν εποχιακές ανάγκες δεν μπορούμε να λαϊκίζουμε σε αυτό. Αλλά από την άλλη δεν τις καθορίζει ο χρόνος και δεν μπορούμε να βάλουμε μεζούρα.

Μπορεί να είναι και τρίμηνο και να προσλήφθηκε για τέτοια δουλειά και ανανεώνεται με τρίμηνα. Οπως ξέρετε στον ΟΠΑΠ υπάρχουν και συμβάσεις μία ημέρας που διαρκούνε ας πούμε μερικά χρόνια. Με αυτή την έννοια, εγώ λέω ότι δεν είναι εύκολο ζήτημα κλπ. συμφωνώ στο να απορρίψουμε την πρόταση της ΚΕΔΚΕ και κλείνω και αυτό το ζήτημα, το δεύτερο, νομίζω για τις παροχές σε είδος θα πρέπει να πάρουμε μια απόφαση σήμερα εδώ πέρα, έχει βάλει η ΑΣΚ συμπληρωματικά ορισμένα ζητήματα σ' αυτά που είπα εγώ, νομίζω ότι μπορούμε να συμφωνήσουμε, δηλαδή συμπληρωματική αύξηση 25% ευρώ στα έξοδα κίνησης, που δεν θα περικόπτονται, επέκταση ανάλογα με την φύση της εργασίας και διαπραγμάτευση κλπ. Την γράφει αναλυτικά.

Νομίζω ότι σε αυτό μπορούμε να συμφωνήσουμε και από εκεί και πέρα σχετικά με τις αυξήσεις κλπ. υπάρχει μια ολόκληρη ιστορία εδώ πέρα θα μπλέξουμε σε πολλά. Αλλά θα πρέπει να καταλήξουμε και σε μια μορφή και κάποιες κινητοποιήσεις στο άμεσο επόμενο διάστημα για το ζήτημα των συμβασιούχων.

Και για το Ταμείο Αλληλοβοηθείας νομίζω είναι σαφής το να μεταφέρουμε το κόστος στους δημότες, στους πολίτες κλπ. για να τσιμπάμε εμείς κάποια φράγκα έτσι αρχής να πούμε, νομίζω ότι πρέπει να είμαστε κάθετα αντίθετοι. Αυτό γίνεται.

Τέλος να παίρνουμε εμείς αυξήσεις, στον κόσμο δεν θα πρέπει να δεχθούμε.

(Διαλογικές συζητήσεις)

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Συνάδελφοι, νομίζω ότι το είχαμε λύσει αυτό το ζήτημα. Το έχει λύσει και ο 1264 τέλος πάντων, το έχουμε λύσει και εμείς και από την στιγμή που υπάρχουν τα δικαιολογητικά τους, τα σωματεία αυτά, κάνουμε μια πρώτη προσπάθεια, τους λέμε μια γενική πολιτική κατεύθυνση να είναι όσο το δυνατόν περισσότερα συσπειρωμένα κατά νομούς, κατά Δήμο κλπ. αλλά από εκεί και πέρα είμαστε υποχρεωμένοι να τους γράψουμε. Διότι με τους σχολικούς φύλακες, εγώ το είχα πει και την άλλη φορά.

8 μήνες δεν παίρνανε τα έξοδα κίνησης.

Θ. ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Τα παίρνανε.

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Σώπα που τα παίρνανε ρε Θέμη, δεν τους τα πλήρωνε.

(Διαλογικές συζητήσεις)

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Θέμη όχι, εκτός αν λέγανε ψέματα.

(Διαλογικές συζητήσεις)

N. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ: Κοιτάξτε συνάδελφοι, εγώ νομίζω ότι θα πρέπει να πάμε με αυτή την γενική αρχή και για μένα γι' αυτό ρώτησα και την Ρούλα αυτό το πράγμα. Από την στιγμή που έχουν τις προϋποθέσεις, αυτές που ορίζει το Καταστατικό θα πρέπει να προχωρήσουμε στην εγγραφή όλων των σωματείων.

Μην έχουμε τώρα αυταπάτες ότι, αν τέλος πάντων έχουν ξεκινήσει κάποιες διαδικασίες και πίσω από κάθε σωματείο βρίσκεται ιστορία. Ξέρω εγώ τι γίνεται και στο Περιστέρι και ο Γιώργος ξέρει και ο Νίκος ξέρει.

Είναι οι συνάδελφοί μας που ήταν εδώ πέρα συνέχεια τώρα στους αγώνες κλπ. Το ότι το σωματείο των μονίμων είχε μια στάση Α όταν κάνανε τις καταλήψεις στο Περιστέρι, γιατί είμαι και Περιστεριώτης κολλήσανε, φτιάξανε σωματείο.

Και στους Αγίους Αναργύρους, δεν ξέρω από που θα ψηφίσουν τι θα κάνουν πολιτικά. Ομως δεν μπορούμε εμείς, δεν δικαιολογείται δηλαδή να πούμε σας το αναβάλλουμε, στο έτσι, στο αλλιώς και να δημιουργούμε άλλες μετά διεξόδους. Δηλαδή δεν είναι δυνατόν να παίρνουμε ένα σωματείο που να είναι εδώ από τον ΠΟΠΟΤΑ και να μας φέρει ή την ζαλίσουμε θαρρείτε. Δεν είναι αφέλεια δηλαδή ότι οι συνάδελφοι εκεί πέρα ξεκινάνε και κάνουν ξεχωριστά σωματεία, υπάρχουν σοβαροί συνδικαλιστικοί πολιτικοί λόγοι, όπως τους εκτιμάνε. Διαφωνούμε ή συμφωνούμε και από την στιγμή που το Καταστατικό που μας δίνει την δυνατότητα να τα γράφουμε όλα αυτά τα πράγματα, γιατί μεμψιμοιρούμε;

Δεν είναι ανημέρωτοι δηλαδή τώρα να κάνουμε διαβουλεύσεις και παρεμβάσεις. Ξέρουμε αυτές οι προσπάθειες και οι αναβολές αν έχουν καρποφορήσει καμιά φορά ή όχι.